

ALBINA

REVISTA POPULARA

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G.-I. P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	Gr. Teodosiu
I. Otescu	C. C. F.-Tașcă

Anul XIII. No. 7 15 Noemvrie 1909.

ALBINA

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țara pe an lei 5 | Abonam. în străinătate pe an lei 8
" " " pe 6 luni " 3 | Un număr . . . . . 15 bani.

Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Spiridon Popescu, Norocul lui Moș Toma.
Artur Gorovei, Despre revendicare.
D. I. I. P., Cuvântare contra sinuciderii. (Sfârșit).
I. Dragoslav, Nunta feciorului de împărat cu luna, basm. (Urmare).
Aeroplanul lui Blériot. (Cu 2 ilustrațiuni).
Al. Țințariu, Sumanul Domnitorului.

FELURIMI:

G. Alvirescu-Sadoveanu, Dacă-i hram, hram să fie.

DIN ZIARE ȘI REVISTE:

Popescu Daia, Ulcerele stomahului la Cai. Apetitul animalelor

CRONICA:

Intâmplările săptămânii.— De pe Domeniile Coroanei.— Aviz.—
Informațiuni.— Bibliografie.

ILUSTRĂȚIUNI AFARĂ DIN TEXT:

Medalia oferită Majestaților Lor cu ocazia împlinirii a 40 de
ani de căsătorie.

PAGINA GLUMEAȚĂ:

Stan Pățitul, Pungașul pungășit. (Cu 6 ilustrațiuni).

SUPLEMENT:

Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor No. 7
dela 15 Noemvrie 1909.

Medalia

OFERITĂ MAJESTĂȚILOR LOR

cu ocazia împlinirii a 40 de ani de căsătorie.

Norocul lui Moș Toma.

— S'a isprăvit pricina! tot adevărat o să fie!.. unde nu-i foc, fum nu ese! — face Munteanu cu toată încredințarea.

— Mai știi, măi cumetre?!.. de-o fi așa, apoi haram de sufletul lui! — răspuse Bălan, gânditor..

— Mare păcat, Doamne iartă-mă, de-o fi adevărată znoava! Așa trebuie să fie! A furat nafura din sfânta biserică, în ziua de Paști, ghiujul naibei de Toma, a merit-o și a aruncat fărămituri în Prut și-n baltă! Că doar nu-i norocul așa de chior să prindă numai el pește, iar noi să ne'ntoarcem bătând în buze! Știe vrăjitorii și pace bună! — închee vorba Munteanu, în vreme ce Bălan se gândește adânc la păcatul vrăjitoriiilor lui moș Toma.

Eu merg în urma lor și-i ascult, fără știrea lor, ajutat de amurgul ce s'a lăsat des între noi și de paza pe care o pun ca să nu m'apropriu prea tare de dânșii.

Moș Toma adusese acasă un car de crapi, în zorii zilei. Se svonise și eșise pe șes tot satul după crap. Toată ziua au vândolit apa vărsată pe șes de ploaia de eri; din sat, de pe deal, șesul părea acoperit de un cârd de berze, care încrucișau în toate părțile, cu pas rar și cu ochii țintă pe pânza apei. Tocmai în sfințitul soarelui și-a luat lumea nădejdea că frământă zadarnic malul de sub apă și se întoarce amărâtă în sat, fără nici un solz de pește. Și au dreptate, bieții oameni, să se întorcă amăriți! umbli tu, o zi întreagă, până peste genuchi, prin apă și nămol, cu nădejdea că doar-doar ți-o eși înainte un crapdoi ca să le pui *mandra* peste ei și să vii cu dânșii acasă și, când colo te întorci acasă... rupt de foame și de oboseală și cu traista goală! Doar Munteanu și cu Bălan rămăsese pe urma tuturor și zăbovise până în amurg; acum se'ntorc și ei... ca și cealaltă lume din sat!

Din vorba lui Munteanu cu Bălan m'aleg cu știrea că moș Toma are pește. Și, nu știu cum, parcă mi vine poftă să mănânc un crap, fript în cuptor. Merg, ce merg, și nu mă slăbește de loc gândul de la un crap fript: mi se pare că-l și văd scos din cuptor, ca o smochină... și mi se umple gura de apă.

— Nu-i chip! — gândesc eu — o să mă leg de moș Toma să-mi vândă un crap!...

— Moș Toma! — strig eu, când ajung la poarta lui — este chip de un crap frumos?

— Slavă Domnului! — răspunde moș Toma, sculându-se de pe prispă și făcând spre mine. Poftim încoace, că nu se dau câinii la oamenii buni ca dumneata! Și, zi, ai vrea un crap frumos! lucru ce se poate! a dat Dumnezeu berechet.

Moș Toma... cam cu chef; poate pentru asta îl găsesc așa de guraliv în seara asta. De felul lui, tace și face. Nu se uită la gura lunei.

— Stiu eu ce pește îți trebuie dumitale!.. am pește prins de astă noapte; parte l-am vândut, parte l-am grijit și l-am îndulcit în sare. Eu te-aș sfătui să iei un crap îndulcit în sare... când îl iei de pe grătar, după ce-l scoți din cuptor... îți înghiți și limba, nu alt-ceva; iar de vrei un pește proaspăt, prins chiar acum, îți dau de care vrei. A dat Dumnezeu, slavă Domnului!

— Unul proaspăt, moș Toma! — fac eu, mai mult din dorința de a vedeă și minunea asta, că adică a prins el oare și cătră seară pește?

Cu bună samă, moș Toma îmi deșertă dinainte un sac de crapi, care au încă puterea să înceapă să se sbată, în dorința lor după apă.

— Scuipă, să nu-l deochi! — face moș Toma, șagalnic.

— Ptiu-ptiu-ptiu! — fac eu, ca să fiu pe gustul lui Moș Toma — noroc să dea Dumnezeu! Dar bine, moș Toma — întreb eu mai departe, râzând — se vede că tot știi dumneata să vrăjești...

— Să mă ferească Dumnezeu, nepoate! — spune moș Toma cătând în ochii mei, ca să vadă de-i lucru într'a-dins, ori de spun numai așa ca să-l necăjesc. Știu!.. știu ce crede lumea despre mine; dar vezi că sufletul mi-i curat ca aurul topit.

— Bine, bine, moș Toma — fac eu, înjunghindu-mă de răs — dacă spune toată lumea că ești beat, trebuie să te duci să te culci...

— De asta așa-i!.. dar vezi că eu, după ce m'am întors dimineața dela pește — că toată noaptea am cărat acasă cu sacul... cum îl umpleam, îl luam în spate... și pe ici îmi eră drumul — după ce am știut eu că n'o să mai prind, mi-am pus peștele la calea lui, am mâncat, m'am odihnit, că nu dormisem toată noaptea și, când m'am sculat, m'am uitat la soare, mi-am făcut socotelele mele, treaba mea, m'am dus la crâșmă și pe urmă m'am dus din nou, adineaurea, și am prins pe ăsta care-l vezi: Iac' - așa! să știi dumneata!

— Bine, moș Toma, dumneata ai prins în două rânduri... și lumea cealaltă nici nu l-a văzut în ochi!.. Cum vine asta?! — întreb eu, tot cu gândul de a-l stărni la vorbă.

— Apoi, vezi... aici îi taina mea! — spuse el în șoaptă, cătând în întunerecul amurgului, ca și cum ar vrea să se încredințeze că nu-i nimeni dincolo de lumina lumânării, care ar dori să-i afle taina norocului său. Și taina asta a mea e curată, știe Dumnezeu, că el vede toate! Ei, vezi? hm!.. tot satul s'a dus... nu știu de au prins, ori nu... eu știu c'am prins... că eu numai când știu că prinz mă duc... altfel nu mă duc. Că de ce să mă duc, dacă știu că nu prind? Vezi dumneata? o sumă de lume, când merge pe drum, se uită pe sus... alții se uită pe jos; din cei cari se uită pe jos, unii văd pe ce calcă, alții nu văd. Eu sunt dintre cei care văd și știu pe ce pun piciorul. Mulți văd, puțin pricep. După ce m'am odihnit zic: acolo-i tot satul, dar n'au să prindă nimic. Așa a fost. Mai pe urmă zic: acum mă duc din nou, știu eu de ce și unde anume... am să prind. Și-a fost așa! Apoi cine-i vinovat dacă *eu știu* și ei nu știu când să se ducă și unde să-i ațină calea?! Știu numai să trâncănească! cică fur nafura dela sfânta biserică, în ziua de Inviere și fac vrăjitorii! Să fie în capul lor vrăjitoriile! Eu nu fac vrăjitorii; *eu știu* socoteala trebei și ei n'o știu. A cui e vina? Vine apa, umflă pârâul, acopere șesul, năvălește balta și crapul din baltă pornește, pe vărsătura apei, în susul ei. Apoi, eu ce aștept?! dar vezi că eu știu pe unde

are să pornească, când are să pornească, când are să se întoarcă înapoi în baltă și pe unde are să se întoarcă. Acui e vina, dacă eu știu și ei nu știu? Eu când merg, știu pe unde calc și pe ce calc; eu nu merg cu nasul în vânt!

Altă dată, am s'arăt că norocul lui moș Toma, îi tocmai așa cum și-l face el singur, fără să aibă noroc de vrăjitorii

Spiridon Popescu.

LEGILE ȚĂRII.

Despre revendicare.

După cum am mai spus, *revendicarea* este o *acțiune*, adică un proces, prin care o persoană cere să i se lase în stăpânire un lucru asupra căruia se ține că-i proprietar. Cel care face această acțiune își întemeiază pretenția pe dreptul de proprietate și urmărește să capete și posesiunea aceluia lucru.

Se pot revendica lucrurile nemișcătoare (imobile) ca și cele mișcătoare (mobile).

Orice fel de lucru s'ar revendică, reclamantul trebuie să facă dovada proprietății, adică să facă dovada că asupra aceluia lucru numai el are drept de proprietate și altul nimeni.

În privința lucrurilor nemișcătoare, de pildă o bucată de moșie, se știe că dacă un proprietar nu se scoală timp de treizeci de ani ca să-și ieie pământul din mâna celui care-l stăpânește, el nu mai are dreptul să facă acest proces.

Așa este; dar unii înțeleg greșit această rânduire a legii. De aceea este bine să vorbim ceva mai pe larg despre această chestiune, ca să fie bine lămurită.

Să presupunem că Vasile a fost împroprietărit cu 5 fălci de pământ, și nu mult după împroprietărire, a murit.

Copiii lui, ajunși majori, nefiind în stare să plătească răscumpărarea pământului și dările către stat, se duc în lume, iar pământul se stăpânește de cine apucă. Cinci ani îl stăpânește Toader, un frate al lui Vasile, care l lasă în socoteala lui Dumitru, un văr al mortului, vr'o zece ani; pe urmă îl stăpânește

Ilie, un străin, și vre-o zece ani la urmă îl stăpânește Neculai tot un strein. Trec treizeci de ani dela moartea împroprietăritului Vasile și un fecior al lui, aducându-și aminte de pământul rămas dela tatăl său, vine în satul lui și găsim stăpân pe Neculai, îi face proces de revendicare.

Ar putea Neculai să-i spue așa : au trecut treizeci de ani dela moartea tată tău, tu erai major la moartea lui, și pentrucă ai lăsat să treacă treizeci de ani de atunci, ai perdut dreptul de a mai face procesul.

Pe acest motiv Neculai n'ar putea să câștige procesul, pentrucă el n'a posedat timp de treizeci de ani, cu îndeplinirea tuturor condițiunilor cerute ca fie temeinică o posesiune, precum am arătat mai înainte, adică el n'are o posesiune neîntreruptă de treizeci de ani, câtă se cere pentruca el să fi putut ajunge proprietarul acelu pământ, adică să-l fi prescris.

Am spus că cel care revendică un lucru, trebuie să facă dovada dreptului său de proprietate.

Dovada cea mai neîndoelnică se face prin stăpânire îndelungată, care se mai numește, în lege *usu capiuue*, sau prescripție. Despre aceasta avem sã vorbim mai pe larg.

Altă dovadă este *actul scris*. Act scris cu care se dovedește proprietatea, este un act de vânzare, un act de danie, un act de împărțeală, o hotărâre judecătorească.

Se poate întâmpla ca amândouă părțile, într'un proces de revendicare, să aibă act scris cu care să-și dovedească proprietatea. De pildă, Ion și Vasile au cumpărat amândoi același ogor dela Neculai, și amândoi au acte în regulă de cumpărătură întărite prin judecătorie. Al cui va fi pământul ? Cine va avea actul transcris mai întâi, acela va câștiga. (Despre *transcripțiune* avem să vorbim la timp). Dacă Ion are pământul cumpărat dela o persoană și Vasile dela o altă persoană, pârîtul din proces va fi ținut în posesiunea pământului, până ce reclamantul va face dovada că acel care i l-a vândut lui ar fi câștigat procesul dacă ar fi stat în judecată cu acest pârît.

Se poate întâmpla ca numai una din părți să aibă act scris. Dacă-l are pârîtul, el va fi menținut în posesiune. Dacă-l are reclamantul și dacă actul lui este mai vechiu decât posesiunea pârîtului, va câștiga reclamantul.

Dacă nici una din părți nu are act scris, atunci reclamantul va rămâne stăpân al pământului, pentrucă se presupune că acel care are posesiunea are și dreptul de proprietate. Dacă, însă, pârîtul n'are o posesiune temeinică, reclamantul își poate câștiga pământul dacă va dovedi, prin alte mijloace permise de lege, că are el drept de proprietate asupra lui. Despre aceste mijloace avem să vorbim mai încolo.

Pentru revendicarea lucrurilor mișcătoare, sunt alte reguli.

Să presupunem că eu trebuie să mă duc pe câtvă timp din satul meu, și am un cal de care nu vreau să mă desfac. Ca să nu-i duc grija, îl încredințez unui prieten al meu ca să se slu-

jească de el la nevoile lui, și când m'oiu întoarce acasă, să mi-l dea înapoi. În lipsa mea prietenul îmi vinde calul și-l cumpără Ion, care-i de bună credință că calul este proprietatea aceluia care i l-a vândut. Când viu eu acasă, îmi găsesc calul la Ion. Pot oare să-l chem în judecată, să revendic calul dela el? Nu, pentrucă legea presupune că acela care stăpânește un lucru mișcător, este proprietarul acelui lucru, și altul nu este primit să facă o dovadă protivnică. Se înțelege, însă, că acel care stăpânește lucrul, trebuie să fie de bună credință. Așa, dacă Ion ar fi știut că prietenul meu a abuzat de încredere și mi-a vândut calul pe care i-l încredinșasem ca să-l ție până la întoarcerea mea, atunci eu am dreptul să-l revendic dela el.

Să presupunem acuma că prietenul meu nu mi-a vândut calul, dar l-a pierdut ori i l-a furat cineva, și Ion l-a cumpărat dela un prieten al lui, ori dela vre-un călător. În asemenea caz eu am dreptul să revendic calul dela Ion, și judecata va hotărî să mi dea calul înapoi, rămânându-i și lui dreptul să ceară despăgubiri dela acel care i l-a vândut. Dela mine, însă, Ion nu poate să ceară nici o despăgubire.

Dacă Ion ar fi cumpărat calul dela un geambaș, adică dela cineva care face negustorie cu vite; dacă l-ar fi cumpărat într'un iarmaroc sau bâlcu, ori la o vîndere publică, atunci eu am dreptul să primesc calul înapoi, dar mai întâi să-i întorc lui Ion prețul cu care l-a cumpărat și el.

Asta s'a hotărît așa pentru siguranța care trebuie să o aibă omul când face negustorie. Dacă aș fi eu expus să rămân fără lucrul pe care l-am cumpărat la un iarmaroc (bâlcu) și apoi să colind lumea ca să caut pe acel care ar trebui să mă despăgubească, n'aș mai cumpăra nimic niciodată, și comerțul nu ar mai fi sigur.

Pentru ca să am dreptul de a revendica un lucru mișcător pe care l-am pierdut sau mi s'a furat, trebuie să nu las să treacă trei ani de atunci, pentrucă altfel dreptul meu se prescrie.

Artur Gorovei.

Stimați Cititori,

Răspândiți revista „Albina” în cercul cunoștințelor D-voastră.

Cuvântare contra sinuciderei (1).

Trebue să recunoaștem că până acum, la noi, nu s'a luat nici o măsură serioasă în contra răului amenințător, deși organele autorizate ale Statului ar fi în măsură să dispună cel puțin oprirea publicațiunilor, cari servesc de rău exemplu și de care publicațiuni senzaționale streinii profită, făcându-și averi.

Priviți, cinstiți creștini, un popor rătăcitor de aproape 2.000 ani, fără țară, fără limbă comună, dar are ceva neperitor, credința într'un singur Dumnezeu, credință ce nu s'a pierdut în decursul vremurilor, cu toate greutatețile vieții, și cu toate acestea, nu se mai sinucide nimeni dintre fiii săi.

Iar, noi Români, popor tânăr, cari avem nevoie de întărire și progres, cum v'om păși înainte, când la cea mai mică nemulțumire în viață, socotim că e mai bine a muri decât a trăi!

De aceea, ca remediu intern, ar fi dezvoltarea și întărirea sentimentului religios-moral, sub care se înțelege cunoașterea învățăturilor despre Dumnezeu, despre viața viitoare, despre sufletul nemuritor, despre răsplătirea gândurilor și faptelor, despre datoriile morale ale omului față de sine, familie și societate, pe cari învățături religioase sunt chemate a le dezvolta și întări în sufletele copiilor Familia, Școala și Biserica.

Familia este locașul principal al educațiunii, care trebue să tindă în a face oameni de omenie buni creștini și cetățeni, deprinzându-le copiilor voința la păstrarea bunelor moravuri.

În o familie, unde educația copiilor se face pe baza principiilor religioase ale creștinismului, unde toți membrii, trăesc în frica de Dumnezeu, în rugăciune, curățenie, supunere și ascultare, în pace și blândețe, unde domnește credința și înflorește virtutea, acolo este ca și o Biserică nouă.

Și de câtă bucurie nu se împărtășesc părinții, când văd că în inima copiilor lor au prins rădăcini adânci, adevărul, dreptatea, cinstea, cumpătarea, răbdarea în suferințe, iubirea aproapelui, deprinderea la lucru, la viața regulată, dacă văd că din inimile lor au perit spinii înclinărilor rele ori a patimilor! Precum focul mic, dela început se poate stinge

---

(1) Vezi No. 6.

cu puțină apă, tot așa și înclinările rele cu cari se nasc copiii, combătute dela început, se sting.

Și din contra, din casa, din care a dispărut frica de Dumnezeu, morala, unde s'a încuibat înjurăturile, lenea, hoția, necurăția, beția, ș. a. acolo, e ruina familiei, și la multe rușini și neplăceri sunt expuși părinții să îndure depe urma unor copii crescuți rău. După cum o mică spăr-tură în acoperișul unei case, este lăsată neastupată, și, căzând ploaia și venind vântul o mărește, udă pereții și amenință surparea casei, așa ar păți și părinții ce nu țin de rău pe copiii lor dela înjurături, vorbe rele și altele, și în zadar le va fi mai târziu osteneala, căci nu mai pot să facă cu înlesnire ceea ce puteau dela început.

Deci ceea ce este isvorul pentru rău, rădăcina pentru copac, sau temelie pentru casă, așa este și familia cu creșterea copiilor pentru societate.

Trebue să se gândească părinții cât de mare răspundere au față de numele cel bun al familiei și față de societate.

Educația religioasă morala ar schimba înfățișarea rea a societății, dovadă schimbarea binefăcătoare ce a adus creștinismul asupra omenirii în decursul vremurilor.

Din brațele mamei, copiii trec în mâinile învățătorilor, în școală. Aici rolul lor este ca și a Domnului Isus Hristos, care a chemat pe copii să vie la sine, căci unora ca acestor inimei nevinovate este pregătită împărăția cerurilor.

În școală nu este de ajuns a se da minții copilului numai cunoștinți folositoare pentru viață, ci trebuie cultivată și inima cu sentimente nobile, frumoase, ca astfel stând cultivarea inimei în armonie cu cea a minții, omul să nu fie aspru, crud, nemilos, față de semenii săi, cu atât mai mult față de sine.

Ce folos este dacă am avea copii învățați, cu multe cunoștinți, dar fără creștere morală? Instrucția fără educație morală este spre paguba cuiva, devenind un dibaciu criminal.

Pe când educația morală bazată pe principiile religioase face din om cetățeanul cel mai bun, și folositor societății, cu caracter nobil și înfocat patriot, supunându-se legilor țării nu de frică, ci din convingere, instrucția simplă face pe om rece, indispus, gata de a cedă pasiunilor cari îi turbură mintea adeseori, de nu mai știe ce face.

Atât pregătirile religioase morale din școală, ca și cele din casa părintească ar trebui observate și conduse de Biserică, și anume de preotul duhovnic, doctor al sufletelor, în taina mărturisirii sau a pocăinții, care preot cu autoritatea morală ce i-o dă chemarea preoției ce o îndeplinește în numele lui Dumnezeu, cercetează cauzele și efectele și dă rețetă vindecătoare pentru suflet, pentru viață, pe baza sfintei Evangheli.

Dar, pare că puțini tineri sunt aceia cari respectă acest frumos și creștinesc mijloc educativ al îndreptării conștiinții lor, mărturisindu-se, nu în cele patru posturi ale anului, ci măcar odată pe an! Tocmai când educația religioasă morală trebuie supravegheată mai mult ca ori când și întărită, la epoca nălucirilor, atunci este neglijată și de aceia vedem copiii umblând pe stradă desordonați, ca și perduți, ca fiul risipitor din pilda evanghelică, fără să se îndrepte, ci își fac seamă.

Cu greu ne putem da seama, de unde a venit nepăsarea aceasta religioasă! căci, știu că părinții și străbunii noștri își aduceau aminte cu drag de timpurile, când lumea respectă pe Dumnezeu și toate așezămintele lui. Bătrânii ne spun că înainte vreme lumea nu era ca astăzi.

Toți veneau la biserică, și nu se rușinau a rosti rugăciuni ori cuvântul zilei și lumea era cinstită. Biserica nu aduce nici un rău.

Ea era respectată de părinții noștri, cari credeau și iubeau învățăturile ei, și pe Dumnezeu, zidind și grijind cu averile lor bisericile.

Biserica neamului nostru a avut o chemare așa de înaltă și binefăcătoare asupra-ne, încât noi Românii n'am avut alt sprijin decât nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu, mângâindu-ne sufletele cu învățăturile lui. N'am avut altă armă mai tare pentru înfruntarea dușmanilor văzuți și nevăzuți, decât credința cea umilită în Dumnezeu, oțelită de suferinți și cristalizată de martirul creștin național. N'am avut și nici nu avem altă mumă mai bună, care să ne șteargă lacrimile și să ne mângâie în suferinți decât Biserica.

Astăzi creștinii de ce nu iubesc Biserica? căci doar se predică ca și în vechime, dacă nu mai mult? Astăzi, de ce la cea mai mică sbuciumare în viață, căutăm să nu mai fim? De ce căutăm să fugim dela îndeplinirea datoriilor către suflet, căci doar avem numai unul, nu avem două, ca perzând unu să rămâe altul!

Și acum, incheind cuvântarea, mă întreb: Oare să se mai găsească cineva, care să nu fie pătruns de marea răspundere a păcatului sinuciderii, și să nu se alipească de învățăturile morale ale Mântuitorului lumii?

Legea noastră creștină, punându-ne înaintea datoriei morale de îndeplinit către Dumnezeu, către sine și aproapele. ne dă și mijloace pentru acestea, și mai ales, ne recomandă munca cinstită, care ne scapă de urit, de alunecare la patimi, ne aduce nume bun, ne aduce sănătate trupului și pace sufletului; ne scapă de sărăcie și ne procură o stare mulțumitoare, ca să venim în ajutorul celor nevoiași și lipsiți, iubindu-i, așa cum spune legea creștină: «Iubește pe aproapele tău, ca însuți pe tine și: cecece vrei să-ți faciă ție alții, fă și tu lor.»

Religia ne arată viața ca o luptă îndeplninde-ne datoriile, păstrând credința nestrămutată în Dumnezeu, așa fel ca să putem zice la judecata viitoare ca sf. Ap. Pavel: lupta bună m'am luptat, credința am păzit, de aceea dreptul judecător îmi va da mie cununa dreptății.»

Fie, ca ori cine să-și păstreze postul de onoare în lupta vieții, ce i s'a dat de Dumnezeu, căruia i se cuvine toată mărirea, cinstea și închinăciunea în vecii vecilor, Amin.

D. I. I. P.

Nunta feciorului de împărat cu luna

— Poveste (1). —

Ce au șoptit, ce i-a spus flăcăul, că abia ațipi soarele și iar o luară la fugă.

Calul presimți și unde nu scoase un nechezat de s'a clătinat palatul și a sărit și soarele din somn.

Ce s'a întâmplat iar? întrebă el îngrijat.

— Surioara ta te-a lăsat iar.

— Am vreme să mai dorm și să mă scald în fântâna tinereții?

— Poți dormi în pace, stăpâne!

Erau departe fugarii noștri, când își luă sbor soarele cu armăsarul-i năsdrașan; pe o nare vărsă lumină de lumină calea și pe una foc de-i ardea pe cei de dinaintea lor.

Cu greu, cu greu, îi ajunse, căci îndrăgostiții fugeau tot prin codri și ascunzișuri.

De astă dată, soarele zise flăcăului plesnindu-i patru palme:

— Sănuțemai prind, nemernice, că-i vai deșteauata!

Și-l lăsă singur, cuc, prin pustietăți.

Dar inima de voinic nu se pierde cu una cu două și par'că îl vrăjise, că se înturnă și el după ei și găsind pe luna la poartă, o întrebă în ce stă puterea lui frate-său și de unde are armăsarul?

Ce-i de făcut? — De câte ori întrebuse luna pe soare de unde are minunea de cal, de atâtea ori îi cârpise câte o palmă.

(1) Vezi No. 6.

De data asta, după ce ascunse pe flăcău unde știu ea, se făcū bolnavă, bolnavă, rău.

O întrebă soarele, ce are; ea îi răspunse că e mai gata.

O căută, o îngrijî cum se pricepū el, pace.

— Știi ce? îi zise ea, a doua zi. Am visat un vis, că a venit la mine Sf. Vineri și mi-a spus că atunci m'oiu îndreptă când mi-ei spune de unde ai calul.

Mai dă el, mai sucește, că nu știu ce, că nu-i nevoie să știe femeile lucruri de astea, ea — pace! mai să dea ortul popei.

Ce să facă soarele? Mai bine să se fi pierdut lumea asta decât surioară-sa. Da, tot să-și tragă spuză pe turta lui, îi vorbi:

— Dragă surioară, eu ți-oi spune, da' mergi tu după mine?

— Acum, chiar merg de mi-ei spune, îi da ea cu șiretenie.

— Ascultă, da' să nu spui la nimeni. Calul îl am dela baba Șugubina Cloanța de pe cea lume. Cine slujește trei ani la ea și-i cu scară la cap, capătă unu asemenea; care nu, plătește cu bostanul nevolnicia lui.

Atâta i-a trebuit feciorului de împărat să audă.

Va să zică, tot n'a spus minciuni soră-sa. Și-și luă inima în dinți și după ce se scaldă în fântâna tinereței își luă rămas bun dela lună și plecă.

Și merse el, merse întrebând codrii și florile, unde se află baba Șugubina Cloanța, de pe celalt pământ. Și mergând încă o zi o noapte dădū de un munte înalt până la cer; săptămâni l-a suit; iar când ajunse în vârful lui, dădū la casa vântului turbat. Vântul mai să-l spulbere, însă când auzi jetia lui, se înduioșă și îi spuse că de aici încolo e ceea lume și îi arată ceva sclipitor în jos ca o dungă de cuțit, și departe; acolo eră palatul babei Șugubina Cloanța și până să ajungă flăcăul jos, săptămâni au trecut.

Dar acolo nu erau nici drumuri nici cărări umblate de om, ci numai o cărare și pustiuri cu bă-

lării și păduri de când cerul și pământul și o luă pe cărarea ceea.

Când iată că se întâlnește în cale cu o vulpe mergând: șotâng, șotâng, cu un picior rupt.

Băeatul auzise că de-ți ese vulpe înainte, nu-ți merge bine și vru s'o dea de istovul. Inșă ea îi zise:

— Voinice, voinice, nu da în mine, ci prinde-mi piciorul în lopățele că de mare folos ți-oiu fi.

El, domol la inimă, ce se gândi și-i legă piciorul cum i-a zis; iar vulpea drept mulțumire îi dete un smoc de păr din coadă și-i vorbi:

— Voinice, pe grea cale te duci, dar când ți-o fi lumea mai amară gândește-te la mănuchiul de păr și eu ți-oiu fi slugă.

Apoi îi arată drumul la baba Șugubina.

Și merse, el, merse prin niște păduri prin niște erbării și numai că aude un glas plângător:

— Voinice! voinice! Nu trece cu graba, ci dă-mi un ajutor.

Când colo, ce să vadă? îi vorbea un cocostârc ce sta corcolit în niște buruene cu o aripă ruptă.

— Voinice, îi dă el, leagă-mi aripa că de bun folos ți-oiu fi și drept talisman îi dete o pană și-i spuse când o fi la vreun aman, numai să privească la ea și pe dată i-o fi de ajutor, că el e împăratul cocostârcilor.

Și luându-și feciorul de împărat rămas bun dela prietenul lui, o porni înainte.

Și iată-l ajuns pe un drum ce dă pe marginea unei ape și în colbul șoselei sbătându-se un pește mare cu solzi de aur.

— Voinice, glăsu-i peștele; nu te lăcomi la viața mea, ci ia un par și dă-mă de-a tăvălugul în apă, că uite, voind să apuc o muscă din sbor, m'am repezit așa de tare că am ajuns unde mă vezi.

Băeatul făcù și pomana asta, iar peștele îi dete ca semn de prietenie un solz de aur din coada lui, spunându-i că de va avea vr'un necaz numai să se uite la semn și îi va fi în ajutor.

De acolo, nu avù mult, ci mai trecând o pădure

iată și palatul babei Șugubina, tot numai din aramă.

— Hei, hei! Voinice, de când te așteptam! Și își rânji dinții ascuțiți ca ragila de i se desfăcură fălcile până la urechi. Da ce vânt te aduse?

— Sărut mâna, mătușă, răspunse el, nevoia de slujbă.

— Bun, bun, voinice, chiar aveam nevoie de slugă.

Și la gândul că avea să-l mănânce fiert în cazan cu hațmațue și mărar, râse de par'că orăcăi un iaz de broaște.

Și îi spuse baba, că n'are să facă altă slujbă de cât să-i păzească o iapă care îi fată în fiecare zi; iar acel ce nu i-a păzi-o cum trebuie plătește cu capul lui greșala; cât de plată, ea nu șade mult la îndoială.

Flăcăul ce să facă, s'a prins cu hârca în tozmeală: el să-i păzească iapa, iar, ea, de o eși el, cu obraz curat, în trei ani de-a rândul, să-i dea un cal care i-o plăcea.

— Bun, zise hârca, îți dau un cal să mă pomești.

Și a doua zi feciorul împăratului, când ciocârlia prinse a țârâi de asupra câmpurilor, eră cu iapa la păscut.

Paște, ici, paște colo, când așa pe la amiază numai ce-l pâlî un somn dulce și doar și-a lăsat capul în mâini de șagă și a adormit buștean.

Când se trezi, eră soarele la toacă și iapa nicăeri, și el cu un mănunchi de pipirig în mână. Scârbă pe dânsul de nu se pomeneste! Caută în sus, caută în jos: prin poeni, prin erbării, se uită el în zare, haramul nicăeri.

— Ce-i de făcut! — ori iapa ori capul. Să înbeunească! Noroc că-și aminti că mai are pe cine-va pe lumea asta. Și scoase pana de cocostârc, și numai iată că din zare se vede ceva ca săgeata și sclipitor: veniă pasărea.

— Ce poruncești, stăpâne, zise cocostârcul lăsându se din sbor.

— Ce să fie? Ia necazuri. Și prinse a-i înșiră toată jetia.

— Nu te teme, stăpâne, îi vorbi cocostârcul, că am mai auzit noi de astea; dar mai îngăduie.

Și pasărea strigă de câteva ori și numai ce veni ră din zare vre-o patru cocostârcei. Ce le-a vorbit el, în limba lor, acolo, că cei patru plecară și nu mult se zări venind din spre răsărit o negură și cu cât se apropiau cu atât se vedeau că-s păsări și că ghiontesc pe una și pe un pui de dinaintea lor.

— Voinice, îi zise cocostârcul; când îi vedea pe cel de dinaintea cârdului aproape de pământ, să strigi: ptu-ptruu, iapa babei cu un mânz, că să știi de la mine că întâiul an are un mânz, al doilea doi și al treilea trei și iar o începe dela capăt și acum îi chiar la început: are cu dânsa numai unul.

Cum ajunseră păsările jos, flacăul strigă cum i-a spus cocostârcul.

Și pe loc cocostârcul și puiul se schimbă în iapă și puiul în un mânzișor de curând năseut.

Feciorul împăratului se asvârli pe ea, călare și... acasă!..

La poartă baba îl așteptă cu satârul să-i tae capul și cu căldarea cu uncrop pe foc.

— Văzându-l, aruncă barda cât colo, și răsturnă ceanonul cu gura în jos, și se așeză și ea pe căldarea fierbinte.

— Bună seara, mătușă, îi zise el de departe, voinos; bucuroasă ești de slujbă?

— Bucuroasă, bucuroasă; tocmăi te așteptam cu mâncarea caldă. Și de mânioasă ce eră nici nu simțeai că o frige căldarea.

(Va urmă).

I. Dragoslav.

A V I Z

Incepând de Luni, 9 Noemvrie 1909 și până la noi dispozițiuni, orele de serviciu pentru Administrația Centrală a Ministerului Agriculturii și al Domeniilor, vor fi numai dimineața, dela ora 8 până la 1½ ziua, fără întrerupere, în toate zilele de lucru.

Zilele și orele de audiențe în acest timp vor fi:

La d-l Ministru în toate zilele de lucru dela 11½ — 12½, ziua, însă: Luni, Miercuri și Vineri, pentru public, Marți, Joi și Sâmbătă pentru d-nii Senatori și Deputați.

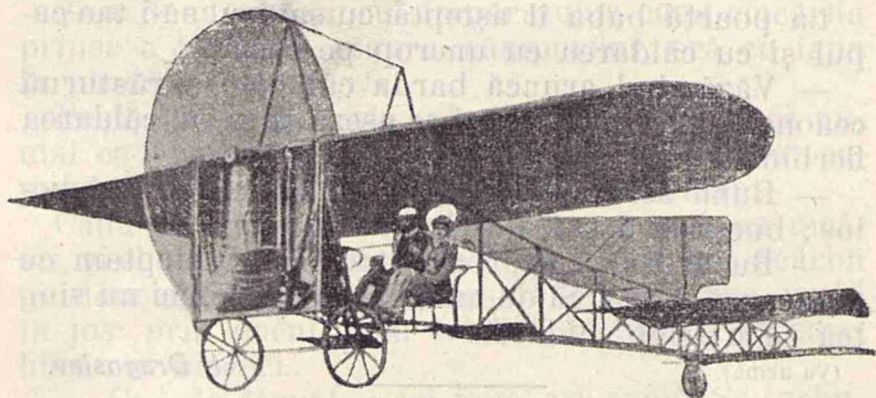
La d-l Secretar general în toate zilele de lucru dela 11—12 ziua.

Aeroplanul lui Blériot.

In figura ce dăm, cea mai bună și mai lămurită din câte ne-a fost dat să întâlnim e aceasta. E din „N. Freie Presse“, dată cu prilejul zborurilor ce-a făcut la Viena, înainte de a veni și în București.

Când stă pe pământ, mașina se raziună pe trei roate cu cauciuc. Cele două dinainte sunt mai mari; iar cea din urmă mult mai mică. Înainte de-a se ridica în văzduh, aeroplanul alergă 40—50 de metri pe jos.

Aeroplanele sunt mașine de zburat mai grele decât aerul și neavând balon umplut cu gaz foarte ușor, nu se poi nici înălța nici țineă în văzduh multă vreme, fără ajutorul aripilor ca de moară de vânt ce au la partea dinainte, ca al lui Blériot și altele sau aiurea unde-va. Dacă mașina s'ar strică sau s'ar opri, în vremea când aeroplanul se află sus, la 100, 200 sau 300 de metri, acesta nici atunci nu cade neapărat ca o piatră, ci, cârmuit cu dibăcie, face cercuri mari și se coboară treptat, sprijinindu-se pe aripile de pânză ce are.

Blériot în sbor.

Aeroplanul lui Blériot are numai o păreche de aripi, cum se vede în figură, de aceea îi zic monoplan, adică numai cu un plan de pânză sau numai cu o păreche de aripi. Altele au o păreche sus și alta jos; altele au și câte trei: biplane, triplane etc.

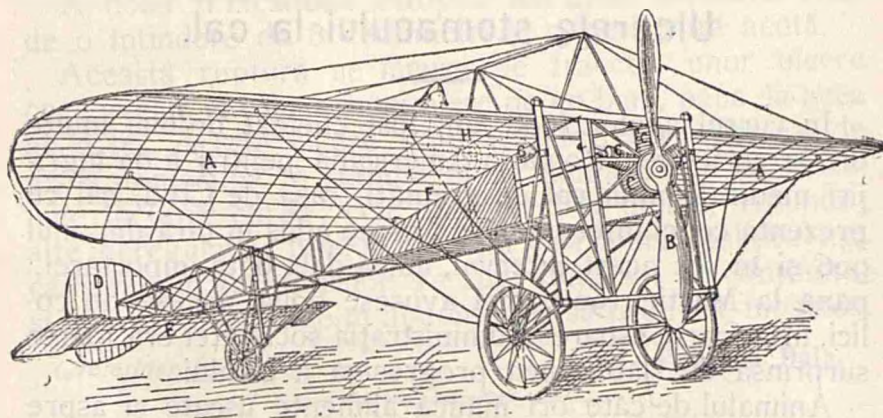
Cheresteaua mașinei e de lemn de stejar, iar încheeturile ei sunt de metal și anume de aluminiu, fiindcă e metal foarte

ușor. Liniile ce se văd în figură, legând părțile aeroplanului, sunt de sârmă de metal.

Aripele și cârmele dela coadă sunt de pânză de in, întărită cu cauciuc. Aripele mai au legături de-a curmezișul, ca să fie cât mai tari. Tot o dată sârme puternice le praponesc de o înclingătoare de metal, care se află sub motor, și de căruțul roților.

Intre vârful unei aripi și al celeialalte sun 8 m. și $\frac{1}{2}$. Mașina care-l poartă stă la partea dinainte îndărătul helicei (aripelor). Helicea e, dela vârful unei aripi până la al celeialalte, de 2 m. și 8 centimetri și e de lemn, cu aripile scobite și cam piezeșate.

Motorul are trei țilindri, unul drept, cel dela mijloc, și două unul la dreapta și altul la stânga, deci în totul, trei țilindri. E lucrat de mecanicul italian, Anzari. Motorul e de cele cu benzină și se înfierbântă foarte tare. Il recrește înse mereu vântul făcut de helice.

A. Aripile. B. Helicea. C. Motorul cu 3 cilindri. D. Cârma pentru lături. E. Cârma de înălțime. F. Scaunul cârmaciului. G. Rezervorul de benzină. H. Roata cârmei.

Aceasta se învârtește până la 1.400 de ori pe minu.ă

La coada aeroplanului se află două cârme; una e o pânză așezată orizontal, în întindere de 4 metri pătrați. Dela plecarea acesteia atârână urcarea sau coborârea, de aceea îi zicem cârma de înălțime. Ce-alaltă cârmă e verticală și prin ajutorul ei aeroplanul poate cârmi la dreapta sau la stânga.

Aeroplanelle, la urma urmei, sânt un fel de zmee și le urcă în sus aerul împingând în pânza aripelor. Pe zmeu îl ținem de sfoară și vântul bate în pânza sau hârtia din care e făcut zmeul. La aeroplanelle, helicea mișcându se în aer lucrează cași cum am

bate aerul cu niște vâsle și mișcă din loc aeroplanul, trăgându-l și deci pricinuesc un vânt care bate în aripi și urecă aeroplanul în sus, ducându-l tot o dată și 'nainte.

Pe lângă figura aeroplanului, mai dăm una care-l arată pe Blériot cu soția în aeroplan și zburând. Helicea se învârtește așa de răpede încât îți pare că-i un fel de disc plin.

Cu un aeroplan de astea Blériot a zburat dela Calais (Franția,, la Dover (Anglia). Tot cu aeroplan a zburat zilele astea Farman mai mult de patru ceasuri neîntrerupt, făcând vre-o 242 de klm, (4 ceasuri 17 min. și 53 de secunde).

Acuma e gata la Berlin un aeroplan lung de 45 de metri, cu două motoare și care va putea urcă în văzduh 3—4 oameni.

Ulcerele stomacului la cal.

În cursul anului 1908, am fost chemat de mai multe ori la societatea Româno-Americană pentru a da îngrijiri medicale unui cal de greutate, rasa de Clyd, cal ce prezentă colici intermitente. Fusese adus în țară din anul 906 și în tot acest interval, adică dela data importării, până la Martie 1908, mai avusese două accese de colici, însă foarte ușoare. Administrația societății eră foarte surprinsă de slăbiciunea progresivă a calului.

Animalul de câte ori mănca alimente uscate și aspre și bea apă rece se trântea jos și stă culcat pe burtă ca câinii, capul întins înainte, gemete dureroase, din când în când își întorcea capul spre partea stângă a pântecelui. În această poziție stă 20—30 minute apoi se ridică; frământă puțin din picioare, apoi iar se culcă. Din când în când, însă foarte rar, căută să se tăvălească. Indată ce i se administrau infuzii calde cu tinctură de opiu, durerile încetau și calul căută să mănânce.

În ziua de 10 luna August 1908 intrându-i un cui în talpă fu trântit jos, i se făcu operația clasică de cui de stradă și apoi sculat și așezat într'o boxă, unde i se da numai barbotaje de uruială de ovăz și orz și lucernă verde.

După o lună de zile rana s'a vindecat și calul fu pus la ham, vizitiul schimbându-se și venind altul nou, care nu știa obiceiul, i-a dat să bea apă rece și să mănânce niște fân uscat.

Colicele au început cu o mare intensitate; animalul se trântea și se scula din 5 în 5 minute. În cele din urmă cădea ca o masă inertă, stă culcat în stare de prostrație câteva minute, apoi se ridică tremurând și curgându-i nădușelile; ochii și fața dau impresia unei dureri profunde și puternice, gemete prelungi și dure-roase. Temperatura 3,96.

Cu toate tratamentele încercate, durerile nu încetează, ba din contră se accentuează mai mult. În noaptea zilei de 12 Octomvrie calul sucombă.

A doua zi făcându-i autopsia am găsit stomacul rupt de o întindere de 8 centimetri și o peritonită acută.

Această ruptură se făcuse pe traectul unor ulcere cpre aveau mărimea unei piese de 50 bani, până la acea ae 2 lei. Aceste ulcere erau așezate, către partea de jos a stomacului în stânga, unele lângă altele ca mătăniile în linie curbă; cele mai mari la mijloc, rotunde; alte neregulate; fundul ulcerilor eră foarte subțire așa ca în timpul trântiturilor s'a rupt și a lăsat ca conținutul stomacal să se verse în abdomen și să producă moartea.

(„Veterinarul”).

Popescu Daia.

PENTRU CONFRAȚI.

De nenumărate ori am observat că un mare număr de ziare și reviste reproduc articolele publicate de noi, fără să ne citeze. Unele reviste chiar, reproduc ca originale, articole publicate de noi în anul l-iu. Și ceea ce este mai ciudat găsim ziare sau reviste care reproduc articolele noastre, citând revista sau ziarul care ni le-a reprodus fără a ne cită. Am rugat de mai multe ori pe iubiții noștri confrați a ne cită când ne reproduc articolele, repetăm și cu acest prilej rugămintea noastră sperând că pe viitor vom fi apărați de această evidentă nedreptate ce ni se face.

REDAȚIA.

Sumanul Domnitorului

— Poveste orientală —

Un puternic şah s'a întâlnit odată cu un biet derviş, care întinzându-și mâna, i-a cerut milă. Şahul, de și eră foarte avut, așa de avut că întreaga sa viață i-ar fi fost prea scurtă, ca să-și poată număra toate comorile, eră însă sgârcit afară din cale. S'a făcut că nu vede și nu aude pe derviş.

— Foamea mă doboară la pământ! a murmurat dervişul.

Dar şahul și-a urmat drumul. Mai eră el și om fără inimă; niciodată nu a ajutat pe nimeni.

Dervişul a fugit în urma şahului, i s'a pus în cale, cu gândul ca să îi spună ceva.

Nu a putut însă să facă aceasta, căci şahul răpit de manie, a zis către servitorii ce îl însoțiau:

— Prindeți pe omul acesta și îi tăiați capul, pentru că a cutezat să mi se pună în cale.

Servitorii îndată au apucat pe derviş, care căzând în genunchi, a zis:

— Bine, omoară-mă, puternice şah, dar ascultă-mă o clipă. O să îți spun ceva, ce în viața ta nu ai mai auzit până acuma.

Şahul s'a oprit, și doritor să știe ce o să îi spună dervişul, a întrebat:

— Ce vrei să -mi spui?

— O poveste, puternice şah. Ascultă cu mare băgare de seamă povestea, și apoi poate să mi se taie capul.

Şahul a fost curios să audă povestea; a făcut un semn, ca bietul derviş să înceapă.

— Ascultă, puternice şah — a început să zică dervişul — ascultă, dar să nu zici o singură vorbă, până ce nu sfârșesc... A fost odată în India un puternic domnitor, care de zi pierdută a ținut ziua în care nu a putut să facă vre-o facere de bine.

Intr'o zi domnitorul acesta, a văzut înaintea palatului său un soldat, care sta acolo ca sentinela.

Vremea era furtunoasă; un vânt rece batea cu mânie. Bietului soldat îi tremurau de frig și dinții în gură, el însă ședea la locul său.

Domnitorului i s'a făcut mila de soldat și i-a zis:

— Așteaptă, voinice, îndată îți trimit sumanul meu.

Și domnitorul a mers în palat, cu gândul ca să -și îndeplinească făgăduința, să trimită soldatului sumanul; aici însă i s'a spus o veste tristă, adică că dușmanul a intrat în împărăția sa și că unul dintre generalii săi a și început lupta.

Această veste atât de neașteptată, atât de mult a zăpăcit pe domnitor, că și-a uitat de făgăduința sa, nu și-a mai adus aminte de bietul soldat, care tremurând de frig sta acolo afară, în bataia mănioasă a vântului,

Domnitorul, întreaga noapte a petrecut-o în nesomn și neliniște, așteptând știri de pe câmpul de bataie.

În sfârșit, dimineața, a venit vestea înbucurătoare că inimicul a fost învins și alungat din împărăție și astfel primejdia a trecut.

Aceasta a redat domnitorului liniștea sa obișnuită și și-a adus aminte de făgăduința ce făcuse soldatului.

— Aduceți îndată pe soldatul acela, a zis domnitorul. Vreau să îmi îndreptez greșala.

În scurtă vreme, soldatul a stat înaintea domnitorului.

— Voinice,— a zis domnitorul — eu mi-am uitat de făgăduință. Ți-a fost frig astă noapte?

— Nu mi-a fost frig, a răspuns soldatul. Cum mi-ai spus că îmi trimiteți sumanul tău călduros, numai la asta am gândit, că ce bine o să-mi fie când o să -l îmbrac. Atunci, poate să bată vântul cum ar voi, căci eu nu o să mai tremur de frig. Pe când deci mă gândeam la aceasta, am uitat că eu tremur de frig...

Dervișul aici s'a oprit și vreme de câteva clipe, tăcut s'a uitat la șah. Apoi a zis:

— Am sfârșit povestea, puternice șah. Știi oare ce înseamnă ea? Înseamnă că numai voința de a face o facere de bine e frumoasă, dar cum trebuie să fie însăși facerea de bine?

Puternicul șah zăpăcit s'a uitat la bietul derviș; a priceput înțelesul poveștii, care mult i-a plăcut.

— Adevărul ai graiit, bietule derviș, a zis el. De astazi începând și eu vreau să fiu ca acel domnitor indian.

A dus pe derviș cu sine la palat; i-a dat de ale mâncării și l-a cinstit cu bogății.

Aceasta a fost cea dintâi faptă bună a șahului, care faptă a fost urmată încă de altele multe.

Alex. Țințariu

(Traducere.)

C R O N I C A.

D-l Anton Carp, ministrul Agriculturii și Domeniilor demisionând, M. S. Regele a numit Ministru al aceluiaș departament pe d-l Al. Constantinescu. Cu acest prilej s'au completat și celelalte locuri vacante, intrând în Minister d-nii M. Orleanu, ministru al Industriei și Comerțului, în locul d-lui Al. Djuvara, care a trecut ca Ministru al Afacerilor streine, și d-l general Crăiniceanu, Ministru de Războiu. Noii Miniștri au intrat în funcțiune pe ziua de 2 Noemvrie a. e.

D-l Spiru Haret, Ministrul Instrucțiunii publice și Cultelor, a obținut un concediu de la 1-25 Noemvrie curent, cu interimatul a fost însărcinat d-l V. Morțun, Ministrul Lucrărilor publice.

Duminică, ziua Sf. Arhanghel Mihail și Gavriil, Liga culturală a organizat un pelerinaj la M-rea Dealului din jud. Dâmbovița, unde se găsește capul marelui Domn. La această pioasă serbare a luat parte un mare număr de persoane.

Prin Înalt Decret Regal, corpurile legiuitoare au fost convocate în sesiune ordinară pe ziua de Duminică 15 curent.

Primăria Capitalei în vederea sfintelor sărbători ale Crăciunului va acorda și în acest an, celor lipsiți de mijloace, ajutoare fie în bani, fie n combustibil (lemne sau cocs).

Pentru ca să primească asemenea ajutoare vor trebui să depue la Primărie cereri scrise, însoțite de dovezi pe hârtie simplă, indicând umele, pronumele, domiciliul (strada și No. casei, starca de sărăcie și reuțăile familiare sau infirmitățile personale.

Aceste cereri se vor depune la Registratura generală a Primăriei cel mai târziu până la 5 Decembrie viitor.

Asupra lor se vor face minuțioase cercetări și cele neexacte vor fi respinse.

Ajutoarele se vor distribui prin societățile de binefacere Regina Elisabeta și «Obolul», ca și în trecut.

Th. Ștefănescu, vice-governator al Băncii Naționale, a încetat din viață Sâmbătă la 7 Noemvrie, iar Luni 9 Noemvrie, orele 2 p. m. a fost înmormântat cu o deosebită solemnitate.

Născut la 12 Februarie 1842, a învățat școala comercială în București și în anul 1870 fu numit profesor de comptabilitate la aceeaș școală. În 1879 a fost secretar general al Ministerului de Instrucție. A ocupat postul de director la Banca Națională de la fundarea ei.

De pe Domeniile Coroanei.

Zilele trecute d-l Ion Kalinderu a fost la Domeniul Coroanei Rușețu din județul Brăila.

Pe lângă lucrările domeniului, d-sa a vizitat și biserica, școala și banca populară, interesându-se de aproape de progresul făcut și de starea localurilor.

La școală rămânând mulțumit de silința elevilor a împărțit acestora cărți și tablouri și a dispus să se procure portretele Familiei Regale pentru toate clasele, să se facă un dulap pentru produsele grădinei școlare și să se sporească numărul băncilor atât din sala de teatru, cât și din sala de recreație, în care stau și mănâncă unii din elevi la amiazi. La biserică a dispus să se facă străni noi, să se repare radical soclul în interior și să se termine cât mai curând pictura. A luat de asemenea măsuri să se planteze cu arbori roditori locul din jurul primăriei, să se înlesnească la primăvară locuitorii cu cartofi de sămânță și să se facă un dispensar la spital și o bac populară.

Toate acestea cu cheltuiala Administrației Domeniului Coroanei.

În sfârșit la bancă întretinându-se cu membrii consiliului de administrație, cu frunțașii comunei și cu numeroși săteni adunați, i-a îndemnat să se gândească și să pună la cale cât mai curând înființarea unui magazin de consum sau a unei grădini de zarzavat.

Pagina glumeață.

Pungașul pungășit.

Un pungaș pungășit! e lucru rar, într'adevăr, dar se întâmplă, căci și meseria asta așa de... nobilă... de pungaș are și ea ne cazurile ei.

D. Pungășescu este un... cavaler de industrie... așa i se zice în limba subțire. În adevăr d-sa este om *subțire*. Priviți-l ce bine e îmbrăcat: dela pălărie până la ghețe n'are nici un cusur. Ai zice că e cine știe ce bancher... Și stă todeauna la cele mai scumpe cafenele din București, unde consumă... mai multe pa-

hare de apă, dar aceasta nu-l împiedică a fi cunoscut și stimat de toți chelnerii.

— Specialitatea mea este, zicea el unui prieten, să mă acăț de provinciali. Cum îl miros că e din provincie și că are bani... fiindcă eu miros numai decăt... intru în vorbă cu el, îl conduc prin Capitală, trăese două trei zile pe socoteala lui și la urmă mă împrumută cu un pol ori doi, pe cari îi plătesc la sfântul Așteptă... .

Deodată se întrerupe, se scoală dela masă și o pleacă: zărise un client.

În adevăr, un cetățean din provincie, care se părea că vede întâia oară un oraș mare, trecea pe acolo cu un geamantan.

D-l Pungășescu îl salută și se oferă să-i dea ajutor.

Iată-i mergând împreună.

- Ți-e foame ?
- Negreșit, răspunde provincialul. Tocmai căutam un birt.
- Vino cu mine.

Intrară într'un birt din cele scumpe, se așezară la masă și... ține-te pânză ! D-l Pungășescu a comandat ce a fost mai bun și mai scump.

Ca să-l atragă și mai bine în cursă, d-l Pungășescu plătește frumușel, zicându-i :

— Nu te supără, știu că n'ai schimbat, îmi dai pe urmă...

Și pleară.

La masa unei cafenele, provincialul

ii spuse povestea lui: n'avea nici o lascae, venise in Bucuresti ca sa dea de un unchiu care s'ar fi imbogatit si pe care ar vrea sa-l roage sa-i faca oarecare inlesnire.

— Si ce ai in geamantanul acesta asa de greu?

— Niște rufe vechi...

Așa eră!.. D-l Pungășescu cel cu mirosul fin... o pățise...

Stan Pățitul

INFORMAȚIUNI

Din inițiativa unui Comitet local, în urma unei stăruințe continue, s'a putut ridica în comuna Dumitrești, R. Sărat, un monument în amintirea eroilor căzuți în războiul neatârănării din 1877—78.

Inaugurarea lui se va săvârși în ziua de **21 Noemvrje a. c.**, în aceea comună, la orele 11 dimineața.

DIN ZIARE ȘI REVISTE

Apetitul animalelor.

De multe ori ni se dă ocazie să auzim cuvintele: «mănâncă ca o păsărică», ceea ce însă numai corect nu este zis, de oarece s'a constatat că tocmai pasărilor, în urma mișcărilor repezi ce le fac, mănâncă foarte mult. Aceasta obvine mai cu seamă la pasărilor cari se nutresc cu insecte. S'a constatat că aceste paseri mănâncă într'o zi insecte, cari întrec cu mult în greutate corpul pasării. Cu mult mai mult mănâncă însă alte vietăți. Așa de ex. o omidă mănâncă într'o lună de 6000 de ori mai mult decât greutatea ei proprie și o lipitoare mică, care cântărește abia o jumătate de gram, sugela la o singură mâncare de 4½ ori mai mult sânge decât cântărește ea însăși. Curios e că multe animale consumă otrăvuri tari fără să li se întâmple ceva. Astfel sunt pasări, cari mănâncă boabe și semințe cari pe un om imediat l-ar omori și sunt gândaci, cari consumă strichnina și alte otrăvuri tari, fără să li se întâmple ceva.

(„Gazeta Transilvaniei“).

Dacă-i hram, hram să fie!

A fost odată un boier zgârcit, zgârcit, de mănca dintr'un ou la două mâncări.

Se întâmplă că veni și hramul și-i veni ră și lui oaspeți, de, ca la hram!

Fiind aproape de amiază intră bucătarul și-l întrebă :

--- Cucoane, să fac astăzi mâncarea tot din jumătate de ou, sau din mai multe?

— Dacă-i hram, hram să fie, răspunde răstit boierul, fă dintr'un ou întreg!

G. Alvirescu Sadoveanul.

Bibliografie.

„Biblioteca pentru toți“ a dat într'o ediție nouă, admirabila scriere a lui Dimitrie Cantemir *Descrierea Moldovei* sau *Descriptio Moldaviae*, cum sună titlul latinesc.

Scrisă la 1716, cartea aceasta înfațizează o icoană fidelă a Moldovei pe timpurile acelea și dă detalii numeroase atât în ceea ce privește geografia țării cât și cu privire la starea politică și socială de acum două veacuri.

În românește *Descrierea Moldovei* a fost tradusă de însuși autorul ei la 1718. Acea traducere însă nu s'a mai păstrat. Cea mai veche ediție românească păstrată e cea săvârșită de Banul Vasile Vârnav și tipărită la mănăstirea Neamțului la 1825. În urmă au apărut și alte ediții, iar la 1875 Academia română dă la lumină o traducere făcută direct din latinește de Papiu Ilarian și Iosif Hodoș.

Prețul 30 bani.

A se cere la Librăria *Leon Alcalay*, București. Catalogul complet al acestei Biblioteci ce cuprinde peste 500 de numere.

PENTRU DOMNII ABONAȚI

Încă dela 1 Octomvrie revista a intrat în al XIII-lea an al existenței sale, rugăm dar călduros pe iubiții noștri abonați să bine-vioască a ne înainta, prin mandat poștal, micul cost al abonamentului, pentru a ne senti de marile cheltueli ce suntem nevoiți a face prin trimiterea chitanțelor spre încasare.

Pe lângă alte îmbunătățiri ce aducem revistei, anul acesta vom da ca supliment și *patru tablouri colorate*. În timpul funcționării corpurilor legiuitoare, vom da la cronică desbaterile camerei și senatului. Acestea ne impun cheltueli cari arată că suma de 5 lei cât costă abonamentul anual al revistei, este mult prea mică și deci e o datorie pentru iubiții noștri abonați de a ne senti de cheltueli zadarnice pentru încasare.

Administrația.

A V I Z

D-nii abonați cari își schimbă domiciliul sunt rugați a ne anunța, pentru ca să nu sufere neajunsuri în primirea revistei.

Administrația.

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Membrou al Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrator și casier*, Spira C. Haret, *Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Bann, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membrii*: Petre Gârboviceanu, *Administrator al Casei Sf. Bisericii Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *fost Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *fost administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Pompillu Eliade, *profesor universitar*. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

Const. Rădulescu, prof. (T.-Măgurele), 2 lei; I. Stoian, prof. (T.-Măgurele), 2 lei; P. Chirulescu, prof. (T.-Măgurele), 2 lei; Pr. Dumitru Guță (Dolj), 2 lei; P. Predeanu, învăț. (Dolj), 3 lei; I. Th. Filculescu, învăț. (Dolj), 2 lei; N. Popescu învăț. (Dolj), 2 lei; Ion Daniilescu, învăț. (Dolj), 1 leu; D. Danubianu, învăț. (Dolj), 1 leu; Mihail Fota, învăț. (Dolj), 1 leu; Filip D. Bălțeanu (Dolj), 2 lei; Ioan Stoenescu (Dolj), 2 lei; Toca Micalaescu (Dolj), 1 leu; Demetru I. Floriță (Dolj), 1 leu; Nicolae Gh. Chircă (Dolj), 1 leu; I. Constantinescu (Dolj), 1 leu; Ion Gunescu Goiceanu (Dolj), 1 leu; Marin C Păunescu (Dolj), 1 leu; St. Simionescu (Dolj), 1 leu; A. Constantinescu (Dolj), 1 leu; Const. Gh. Niculescu (Dolj), 1 leu; I. Robănescu (Dolj), 1 leu; N. M. Popescu, învăț. (Dolj), 2 lei; C. Marinescu, învăț. (Dolj), 2 lei; P. Gh. Ologu, învăț. (Dolj), 1 leu; Ilie Predescu, învăț. (Dolj), 2 lei; Ion Pașa, învăț. (Dolj), 1 leu; Ion Popescu (Dolj), 2 lei; Nicolae Georgescu (Dolj), 1 leu; Ioan Pretorian (Dolj), 1 leu; Ilie Popescu (Dolj), 1 leu; I. Anzulescu (Dolj), 1 leu; C. Demetrescu (Dolj), 1 leu; N. Georgescu (Dolj), 1 leu; G. M. Ghiță (Dolj), 1 leu; Ion Stoenc (Dolj), 1 leu; Iosif Ianculescu (Dolj), 1 leu; Const. Nicolau, prof. (T. Severin), 2 lei; Tudor D. Ștefănescu, prof. (T.-Severin), 2 lei; Eug. Ciolac, prof. (T.-Severin), 2 lei; Dr. Eug. Tfibli, medic (T.-Severin), 2 lei; I. Meccu, prof. (T.-Severin), 2 lei; Iul. M Schintee, prof. (T.-Severin), 2 lei; D. Constantinescu, profesor (T.-Severin), 2 lei; I. Giurescu, dir. băncei comer. (T.-Severin), 2 lei; V. V. Chiriac prof. (T.-Severin), 5 lei.

Numărul membrilor înscriși în cursul anului 1909 este de 756, iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 4.815 lei.

(Va urma în No. viitor).

„VICTORIA”

Societate anonimă de asigurări generale și reasigurări
IN BUCUREȘTI

— Direcțiunea Generală: 10, Strada Doamnei 10 —

CAPITAL STATUTAR LEI 5.000.000

INTAIA EMISIUNE LEI 1.000.000

SOCIETATEA ASIGURĂ:

- a) contra pagubelor cauzate de Incendiu și Explozie, precum și în contra Tempestei și Cicloului;
- b) asigurări asupra Vieței și Rentei viagere;
- c) contra pagubelor de Transport maritim, fluvial și terestru;
- d) contra pagubelor cauzate de Grindină la cereale și vii;
- e) contra accidentelor corporale și a consecințelor răspunderii civile;
- f) contra pagubelor provenite din Mortalitatea vitelor;
- g) contra spargerii oglinzilor, geamurilor și firmelor de cristal, etc.

Societatea «VICTORIA» asigură în mod gratuit clădirile în construcțiune până la punerea acoperișului, iar informațiuni mai detaliate a se cere Direcțiunii societății.

Reprezentanța generală—București, str. Karagheorghevicl, 3.

